

PASTÝŘSKÝ LIST
MONS. VLASTIMILA KROČILA, BISKUPA ČESKOBUDĚJOVICKÉHO,
NA ZAČÁTKU POSTNÍ DOBY 2018

(Přečtěte při všech bohoslužbách na 1. neděli postní - 18. února 2018)

Milí diecézané, sestry a bratři v Kristu Ježíši, našemu Pánu!

Vstoupili jsme do postní doby, která je obdobím kající přípravy na svátky velikonoční, kdy opětovně budeme prožívat velikou radost z Ježíšova vzkříšení. Ježíš Kristus, Alfa i Omega, Pán věků! Jak krátký je lidský život v perspektivě Zmrtvýchvstalého a jak krátká jsou časová údobí, která tak rádi a často okázale slavíme. Když si v tomto kalendářním roce budeme připomínat několikrát výročí naší státnosti, což se jistě sluší a patří, neměli bychom také zapomínat, kolik zmařených životů, útrap, křivd a bolestí je spojeno s tímto obdobím jednoho sta let, na jehož počátku - po skončení světové války - byla tendence osvobodit se od rakousko-uherské monarchie, s níž byla úzce spjata naše Římskokatolická církev. Tehdejší stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze dosvědčuje tendenci, která jako kvas dřímala v atmosféře nově vznikajícího státu a jeho společnosti. Tato událost byla potvrzením toho, že každá válka i každý rozvrat opravdu nabourává, ba dokonce ničí všechny krásné, ušlechtilé a časem prověřené hodnoty. Pochopitelně, totéž platí i v případě druhé světové války, která usnadnila nastolení totalitního komunistického režimu, s jehož následky se potýkáme dodnes. Není mým cílem a samozřejmě v pastýřském listě ani není možné obsáhnout všechny okolnosti, které měly vliv na jednotlivé etapy našeho národa za posledních sto let, avšak Církev - a to je důležité - je zde a žije, ačkoliv i dnes se někomu může jevit jako zbytečná.

I přes veškerou různost pohledů na Církev, stále platí jedno: je to Ježíš Kristus, kdo otevřel spásu nejen starozákonnímu lidu, ale i všem národům. Ježíšovo poselství o spáse bylo svěřeno Církvi, která se - jako nositelka a hlasatelka - obrací ke každému člověku. Tuto skutečnost si můžeme uvědomit pokaždé, když o slavnostech a nedělích vyslovujeme „Vyznání víry“: Církev je jedna, svatá, všeobecná, apoštolská. Ve věrnosti Kristu Pánu, Církev hlásá radostnou zvěst o vykoupení člověka skrze odpuštění hříchů. Všichni si uvědomujeme, jak moc té dnešní společnosti schází živé vědomí hříchu, což je důležitý předpoklad k lítosti a prosbě za odpuštění; bez toho nelze dosáhnout smíření a pravého pokoje.

Poslání Církve je tedy stále aktuální; ona je nositelkou hodnot nového stvoření v Kristu. Můžeme se ptát, jaké prostředky máme k dispozici, aby Církev byla i nadále v naší společnosti a v dnešní době viditelným znamením Boží přítomnosti. Zmíněné čtyři vlastnosti Církve jdou ruku v ruce s dvojím posláním, které je rozpoznatelné každému člověku: jde o **poslání misijní**, spočívající v hlásání Krista a **poslání charitativní**, které se uskutečňuje v prokazování skutků milosrdenství vůči bližním.

Kristus nám zanechal tři prostředky, které jsou předpokladem k uskutečnění tohoto dvojího poslání Církve. Je to především **modlitba**, která nám dává sílu zříkat se

sebe samého; dále je to **půst**, který nám pomáhá zachovat vnitřní svobodu; a nakonec je to **almužna**, která je završením předchozího úsilí, totiž, že to, co jsem půstem vyzískal, si nenechávám pro sebe, ale dávám těm, kteří to potřebují. Ještě větší sílu tato snaha získává tím, že vše dělám společně s celou Církví, nikoli jako jedinec. I proto vás během postní doby prosím o velkorysou štědrost, aby se prostřednictvím tzv. „postních kasiček“, mohlo uskutečňovat i v naší diecézi zmíněné charitativní poslání.

V souvislosti s dvojím posláním Církve si ještě připomeňme dvě důležitá místa z Písma svatého. Je to nejprve závěr Matoušova evangelia, kde čteme: *„Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“* (Mt 28,18-20) Dále jsou to slova apoštola Jakuba, který napsal: *„Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. Někdo však řekne: 'Jeden má víru a druhý má skutky'. Tomu odpovím: 'Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích'.“* (Jak 2,17-18)

Postní doba je pro nás dobou příhodnou, je časem milosti. Ano, připravujeme se na slavení Veliké noci Ježíšova vzkříšení, ale již nyní v tomto období se můžeme začít připravovat na naši společnou diecézní pouť rodin, tematicky zaměřenou právě na Církev a její úlohu ve společnosti; pouť se uskuteční 9. června v Sušici. Po zkušenosti z předchozích poutí naší diecéze se domnívám, že každý z účastníků bude posílen ve víře, neboť pouť sama o sobě má mimořádnou hodnotu pro duchovní život každého věřícího křesťana. Víím, že někteří pohlíží kriticky na takové církevní akce, avšak být viděn, může mít různé rozměry. Jedni chtějí být viděni proto, aby ukázali na své schopnosti a vlastní dokonalost, a tak navázali druhé na sebe; jiní proto, aby byl viděn neviditelný svět a cesta, která vede ke Kristu. Kdo se veřejně hlásí ke Kristu, je obvykle středem pozornosti ostatních lidí. Není třeba připomínat, jaký plyne úkol pro každého z nás. Je velmi vážný a zásadní. Nikdy bychom se však neměli nechat odradit množstvím překážek, počínaje vlastní slabostí či nedokonalostí nebo dlouhodobým neúspěchem. Nezapomínejme ani na stále platnou evangelní pravdu, že ten kdo zasévá, nemusí nutně vždy sklízet. Nepřijetí ze strany společnosti je pochopitelné, protože to, o čem mluvíme, není možné pochopit bez vnitřního světla milosti. K tomu, aby někdo mohl tento veliký dar přijmout, musí však být nejprve připraven.

Těmito slovy vás tedy chci pozvat ke svědectví víry, které se projeví jako viditelné znamení Církve, a to zcela konkrétně naší přítomností na diecézní pouti rodin. Prostřednictvím čtyř katechezí v době velikonoční bude tomuto tématu ještě věnována náležitá pozornost. Naše úsilí o naplnění poslání Církve v naší společnosti dovršíme ještě později také modlitbou za národ při diecézní pouti do Svaté země v říjnu tohoto roku, na kterou vás rovněž srdečně zvu s přáním, aby Pán dovršil, co v nás při křtu započal. Kéž je pro nás postní doba časem milosti, abychom se víc přiblížili k Pánu!

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický